

Arrest

nr. 141 242 van 18 maart 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
 2. X
 handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige
 zoon X
 3. X
 4. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige zoon X, en X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 16 maart 2015 hebben ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 maart 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlagen 13*septies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 maart 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 11 december 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

1.2. Op 19 september 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Op dezelfde dag treft de verwerende partij ten aanzien van elke meerderjarige verzoekende partij een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (vier bijlagen 13). Van al deze beslissingen worden verzoekers op 27 september 2013 in kennis gesteld. Het tegen al deze beslissingen ingestelde schorsings-en annulatieberoep wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen bij arrestnummer 140 380 van 5 maart 2015.

1.3. Op 10 maart 2015 treft de verwerende partij ten aanzien van elke meerderjarige verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering (vier bijlagen 13septies). Deze beslissingen worden dezelfde dag betekend.

De vier bijlagen 13septies vormen de bestreden beslissingen.

- De eerste bestreden beslissing gericht aan eerste verzoekende partij luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer (1), die verklaart te heten(1):

naam: H.(...)

voornaam: R.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Servië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- ☐ *2° de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;*

Artikel 27 :

- ☐ *Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.*

- ☐ *Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.*

Artikel 74/14:

- ☐ *artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven*

Betrokkene verblijft langer in het Rijk dan toegelaten overeenkomstig artikel 6 van de wet van 15/12/1980, of kan niet aantonen de termijn niet te hebben overschreden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (betekend 08/07/2011, 27/09/2013).

Zijn aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis werd onontvankelijk verklaard op 19/09/2013 (betekend 27/09/2013). Ook de asielaanvraag van 24/07/2009 werd op 26/05/2011 definitief door de RVV verworpen. Een schending van artikel 3 van het EVRM werd niet aannemelijk gemaakt. Betrokkene verklaart familieleden te hebben in België (vrouw H.E.(...) + kinderen H.V.(...) , H.E.(...° & H.A.(...°). Er dient er opgemerkt te worden dat artikel 8 van het EVRM hier niet van toepassing is aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een paspoort voorzien van een geldige inreisstempel. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene heeft op 24/07/2009 een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd definitief verworpen door een beslissing van de RVV op 26/05/2011. Deze beslissing met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen (bijlage 13qq van 05/07/2011) werd per aangetekend schrijven betekend aan betrokkene.

Betrokkene heeft op 07/02/2010 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd ongegrond verklaard op 21/06/2011. Deze beslissing is op 24/06/2011 aan betrokkene betekend.

Betrokkene heeft op 11/12/2012 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 19/09/2013. Deze beslissing is op 27/09/2013 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten (geldig 30 dagen).

Zijn aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis werd onontvankelijk verklaard op 19/09/2013 (betekend 27/09/2013). Ook de asielaanvraag van 24/07/2009 werd op 26/05/2011 definitief door de RVV verworpen. Een schending van artikel 3 van het EVRM werd niet aannemelijk gemaakt. Betrokkene verklaart familieleden te hebben in België (vrouw H.E.(...) + kinderen H.V.(...) , H.E.(...° & H.A.(...°). Er dient er opgemerkt te worden dat artikel 8 van het EVRM hier niet van toepassing is aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is.

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden :

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (betekend 08/07/2011, 27/09/2013).

Zijn aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis werd onontvankelijk verklaard op 19/09/2013 (betekend 27/09/2013). Ook de asielaanvraag van 24/07/2009 werd op 26/05/2011 definitief door de RVV verworpen. Een schending van artikel 3 van het EVRM werd niet aannemelijk gemaakt.

Betrokkene verklaart familieleden te hebben in België (vrouw H.E.(...) + kinderen H.V.(...) , H.E.(...° & H.A.(...°). Er dient er opgemerkt te worden dat artikel 8 van het EVRM hier niet van toepassing is aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is."

- De tweede bestreden beslissing gericht aan de tweede verzoekende partij en haar minderjarige zoon V.H. luidt als volgt:

"Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de mevrouw, die verklaart te heten:

naam: H.(...)

voornaam: E.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Servië

+minderjarig kind

De genaamde H.(...), V.(...) geboren te (...) op (...) van Servische nationaliteit

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *2° de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;*

Artikel 27 :

☐ *Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.*

☐ *Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.*

Artikel 74/14:

□ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene verblijft langer in het Rijk dan toegelaten overeenkomstig artikel 6 van de wet van 15/12/1980, of kan niet aantonen de termijn niet te hebben overschreden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (betekend 08/07/2011, 27/09/2013).

Haar aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis werd onontvankelijk verklaard op 19/09/2013 (betekend 27/09/2013). Ook de asielaanvraag van 24/07/2009 werd op 26/05/2011 definitief door de RVV verworpen. Een schending van artikel 3 van het EVRM werd niet aannemelijk gemaakt. In hun regularisatieaanvraag werd ook de schending van het aangehaalde artikel 2, 3 en 16 van het Verdrag van de Rechten van het kind niet aannemelijk gemaakt. Betrokkene verklaart familieleden te hebben in België (man H. R.(...) + kinderen H. V.(...), H. E.(...) & H. A.(...)). Er dient er opgemerkt te worden dat artikel 8 van het EVRM hier niet van toepassing is aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een paspoort voorzien van een geldige inreisstempel. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene heeft op 24/07/2009 een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd definitief verworpen door een beslissing van de RVV op 26/05/2011. Deze beslissing met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen (bijlage 13qq van 05/07/2011) werd per aangetekend schrijven betekend aan betrokkene.

Betrokkene heeft op 11/12/2012 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 19/09/2013. Deze beslissing is op 27/09/2013 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten (geldig 30 dagen).

Haar aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis werd onontvankelijk verklaard op 19/09/2013 (betekend 27/09/2013). Ook de asielaanvraag van 24/07/2009 werd op 26/05/2011 definitief door de RVV verworpen. Een schending van artikel 3 van het EVRM werd niet aannemelijk gemaakt. In hun regularisatieaanvraag werd ook de schending van het aangehaalde artikel 2, 3 en 16 van het Verdrag van de Rechten van het kind niet aannemelijk gemaakt. Betrokkene verklaart familieleden te hebben in België (man H. R.(...) + kinderen H. V.(...), H. E.(...) & H. A.(...)). Er dient er opgemerkt te worden dat artikel 8 van het EVRM hier niet van toepassing is aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is.

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden :

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van haar nationale overheden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (betekend 08/07/2011, 27/09/2013).

Haar aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis werd onontvankelijk verklaard op 19/09/2013 (betekend 27/09/2013). Ook de asielaanvraag van 24/07/2009 werd op 26/05/2011 definitief door de RVV verworpen. Een schending van artikel 3 van het EVRM werd niet aannemelijk gemaakt. In hun regularisatieaanvraag werd ook de schending van het aangehaalde artikel 2, 3 en 16 van het Verdrag van de Rechten van het kind niet aannemelijk gemaakt. Betrokkene verklaart familieleden te hebben in België (man H. R.(...) + kinderen H. V.(...), H. E.(...) & H. A.(...)). Er dient er opgemerkt te worden dat artikel 8 van het EVRM hier niet van toepassing is aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is.”

- De derde bestreden beslissing gericht aan de derde verzoekende partij luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer, die verklaart te heten:

naam: H.(...)

voornaam: E.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Servië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *2° de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;*

Artikel 27 :

☐ *Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.*

☐ *Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.*

Artikel 74/14:

□ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene verblijft langer in het Rijk dan toegelaten overeenkomstig artikel 6 van de wet van 15/12/1980, of kan niet aantonen de termijn niet te hebben overschreden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (betekend 08/07/2011, 27/09/2013).

Betrokkene verklaart familieleden te hebben in België (ouders H. R.(...) en H. E.(...) + broer H. V.(...) en zus H. A.(...)). Er dient er opgemerkt te worden dat artikel 8 van het EVRM hier niet van toepassing is aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is.

Naar aanleiding van een huiszoeking met toestemming en verhoor op 09/03/2015 door PZ Vlas in het kader van radicalisering (PV KO.55.L1.004583/2015) wordt vastgesteld dat betrokkene geen verblijfsdocumenten heeft.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een paspoort voorzien van geldige inreisstempel. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Als minderjarige volgde betrokkene de procedures van zijn ouders, H. R.(...) (21/11/1964) en H. E.(...) (15/11/1968) Zij hebben een asielaanvraag ingediend op 24/07/2009. Deze aanvraag werd definitief verworpen door de RVV op 26/05/2011. Zij hebben een bijlage 13qq betekend gekregen met een bevel om het grondgebied binnen de dertig dagen te verlaten op 08/07/2011. Zijn ouders dienden op 07/02/2010 ook een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd ongegrond verklaard op 21/06/2011. Deze beslissing werd op 24/06/2011 aan betrokkenen betekend.

Betrokkene heeft op 11/12/2012 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 19/09/2013. Deze beslissing is op 27/09/2013 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten (geldig 30 dagen).

Betrokkene verklaart familieleden te hebben in België (ouders H. R.(...) en H. E.(...) + broer H. V.(...) en zus H. A.(...)). Er dient er opgemerkt te worden dat artikel 8 van het EVRM hier niet van toepassing is aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is.

Naar aanleiding van een huiszoeking met toestemming en verhoor op 09/03/2015 door PZ Vlas in het kader van radicalisering (PV KO.55.L1.004583/2015) wordt vastgesteld dat betrokkene geen verblijfsdocumenten heeft.

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden :

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (betekend 08/07/2011, 27/09/2013).

Betrokkene verklaart familieleden te hebben in België (ouders H. R.(...) en H. E.(...) + broer H. V.(...) en zus H. A.(...)). Er dient er opgemerkt te worden dat artikel 8 van het EVRM hier niet van toepassing is aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is.

Naar aanleiding van een huiszoeking met toestemming en verhoor op 09/03/2015 door PZ Vlas in het kader van radicalisering (PV KO.55.L1.004583/2015) wordt vastgesteld dat betrokkene geen verblijfsdocumenten heeft."

- De vierde bestreden beslissing gericht aan de vierde verzoekende partij luidt als volgt:

"Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de mevrouw, die verklaart te heten:

naam: H.(...)

voornaam: A.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Servië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *2° de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;*

Artikel 27 :

☐ *Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.*

☐ *Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.*

Artikel 74/14:

□ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene verblijft langer in het Rijk dan toegelaten overeenkomstig artikel 6 van de wet van 15/12/1980, of kan niet aantonen de termijn niet te hebben overschreden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (betekend 08/07/2011, 27/09/2013).

Haar aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis werd onontvankelijk verklaard op 19/09/2013 (betekend 27/09/2013), net als de 9ter (aanvraag 07/02/2010) die ze als minderjarige met haar ouders heeft ingediend werd definitief ongegrond verklaard op 21/06/2011 (betekening 24/06/2011). Ook de asielaanvraag van 24/07/2009 werd op 26/05/2011 definitief door de RVV verworpen. Een schending van artikel 3 van het EVRM werd niet aannemelijk gemaakt. Betrokkene verklaart familieleden te hebben in België (ouders H. R.(...) en H. E.(...) + broers H. V.(...) en H. E.(...)). Er dient er opgemerkt te worden dat artikel 8 van het EVRM hier niet van toepassing is aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een paspoort voorzien van een geldige inreisstempel. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Als minderjarige volgde betrokkene de procedures van haar ouders, H. R.(...) (21/11/1964) en H. E.(...) (15/11/1968) Zij hebben een asielaanvraag ingediend op 24/07/2009. Deze aanvraag werd definitief verworpen door de RVV op 26/05/2011. Zij hebben een bijlage 13qq betekend gekregen met een bevel om het grondgebied binnen de dertig dagen te verlaten op 08/07/2011. Zijn ouders dienden op 07/02/2010 ook een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd ongegrond verklaard op 21/06/2011. Deze beslissing werd op 24/06/2011 aan betrokkenen betekend.

Betrokkene heeft op 11/12/2012 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 19/09/2013. Deze beslissing is op 27/09/2013 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten (geldig 30 dagen).

Haar aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis werd onontvankelijk verklaard op 19/09/2013 (betekend 27/09/2013), net als de 9ter (aanvraag 07/02/2010) die ze als minderjarige met haar ouders heeft ingediend werd definitief ongegrond verklaard op 21/06/2011 (betekening 24/06/2011). Ook de asielaanvraag van 24/07/2009 werd op 26/05/2011 definitief door de RVV verworpen. Een schending van artikel 3 van het EVRM werd niet aannemelijk gemaakt. Betrokkene verklaart familieleden te hebben in België (ouders H. R.(...) en H. E.(...) + broers H. V.(...) en H. E.(...)). Er dient er opgemerkt te worden dat artikel 8 van het EVRM hier niet van toepassing is aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is.

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden :

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van haar nationale overheden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (betekend 08/07/2011, 27/09/2013).

Haar aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis werd onontvankelijk verklaard op 19/09/2013 (betekend 27/09/2013), net als de 9ter (aanvraag 07/02/2010) die ze als minderjarige met haar ouders heeft ingediend werd definitief ongegrond verklaard op 21/06/2011 (betekening 24/06/2011). Ook de asielaanvraag van 24/07/2009 werd op 26/05/2011 definitief door de RVV verworpen. Een schending van artikel 3 van het EVRM werd niet aannemelijk gemaakt. Betrokkene verklaart familieleden te hebben in België (ouders H. R.(...) en H. E.(...) + broers H. V.(...) en H. E.(...)). Er dient er opgemerkt te worden dat artikel 8 van het EVRM hier niet van toepassing is aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is."

2. Over de ontvankelijkheid

Wat betreft de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering die besloten ligt in de vier bestreden beslissingen moet door de Raad ambtshalve worden geduurd dat een vreemdeling, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering in overeenstemming is met de wet. Een beroep bij de Raad dat erop gericht is de schorsing van een beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering te verkrijgen is bijgevolg onontvankelijk.

3. Over de vordering tot schorsing voor zover het ingediend werd tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevinden de verzoekende partijen zich in een situatie waarbij zij zijn vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking zijn gesteld van de regering. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een eerste middel, waarvan kan worden aangenomen dat het gericht is tegen de eerste en tweede bestreden beslissing, en waarvan kan worden aangenomen dat het opgeworpen wordt door de eerste en tweede verzoekende partij, wordt onder meer de schending aangevoerd van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) *juncto* de zorgvuldigheidsplicht.

Kernbetoog van verzoekers is dat *“de bestreden beslissing”* geen of minstens onvoldoende rekening houdt met de belangen van het minderjarig kind, V.H., die op het ogenblik van *“de bestreden beslissing”* school liep te Kortrijk, en dat enig onderzoek op dit vlak niet gevoerd werd door de verwerende partij. Verzoekers verwijzen onder meer naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en naar artikel 24 van het Handvest en preciseren dat het belang van het minderjarig kind erin bestaat het huidig schooljaar te voltooien en dat dit belang niet ontmoet werd in *“de bestreden beslissing”*, die geen enkele overweging bevat met betrekking tot het recht op onderwijs.

3.3.2.2. Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

3.3.2.3. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De Raad wijst erop dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 5 van Richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, op 16 december 2008 door het Europees Parlement en de Raad vastgesteld (hierna: de Terugkeerrichtlijn) (cf. Pb.L. 24 december 2008, afl. 348,98.). Volgens deze bepaling dienen lidstaten bij de tenuitvoerlegging van de terugkeerrichtlijn rekening te houden met het belang van het kind.

In overweging 24 van de Terugkeerrichtlijn kan gelezen worden, “*In deze richtlijn worden de grondrechten en de beginselen in acht genomen die met name in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie worden erkend*”. Een van deze grondrechten is onder meer het in artikel 24, lid 2, van het Handvest vervatte recht dat bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, de belangen van het kind de eerste overweging dienen te vormen.

Artikel 51 van het Handvest verduidelijkt dat het Handvest van toepassing is wanneer lidstaten bepalingen van Unierecht ten uitvoer brengen: “*1. De bepalingen van dit Handvest zijn gericht tot de instellingen, organen en instanties van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel, alsmede, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen, tot de lidstaten. Derhalve eerbiedigen zij de rechten, leven zij de beginselen na en bevorderen zij de toepassing ervan overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden en met inachtneming van de grenzen van de bevoegdheden zoals deze in de Verdragen aan de Unie zijn toegedeeld. (...)*”.

In casu betreffen de bestreden beslissingen bevelen om het grondgebied te verlaten die worden genomen in toepassing van artikel 7 van vreemdelingenwet. Deze bepaling vormt een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn) (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het nemen van de bestreden beslissingen, tevens terugkeerbesluiten, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. Bijgevolg is artikel 24, lid 2, van het Handvest van toepassing.

3.3.2.4. Het is niet betwist dat het minderjarig kind, V.H., op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissingen in het vijfde middelbaar (eerste leerjaar van de derde graad) zit aan het VTI te Kortrijk, dat deze daar regelmatig ingeschreven is en daadwerkelijk lessen volgt en dat verwerende partij hiervan op de hoogte was op het ogenblik dat ze de bestreden beslissingen trof.

Uit de bestreden beslissingen die het minderjarig kind aanbelangen - verwerende partij stelt uitdrukkelijk ter terechtzitting dat de beslissingen die het minderjarig kind betreffen, de eerste en tweede bestreden beslissing zijn, die de ouders van het minderjarig kind betreffen - blijkt echter niet dat rekening gehouden werd met het belang van het minderjarig kind om het lopend schooljaar af te maken. Noch uit de eerste en tweede bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijkt *prima facie* een dergelijke belangenafweging, laat staan dat het belang van het minderjarig kind de eerste overweging vormt.

Prima facie dient de Raad dan ook vast te stellen dat de eerste en tweede bestreden beslissing artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 24 van het Handvest *juncto* de zorgvuldigheidsplicht schenden.

3.3.2.5. Het verweer in de nota met opmerkingen kan hieraan geen afbreuk doen. Verwerende partij betoogt dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet gerespecteerd wordt indien blijkt dat de overheid op “*impliciete*” wijze overgegaan is tot een onderzoek van de eventuele schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Ze wijst erop dat in de eerste en tweede bestreden beslissing verwezen wordt naar de in punt 1.2. bedoelde beslissing waarin onder meer ingegaan werd op de scholing van het minderjarig kind en op de bepalingen van het Kinderrechtenverdrag. Verwerende partij benadrukt dat de tweede bestreden beslissing expliciet stelt dat een schending van de artikelen 2, 3 en 16 van het Kinderrechtenverdrag niet aannemelijk werd gemaakt in de regularisatieaanvraag. Zij wijst tevens op het in punt 1.2. bedoelde arrest van de Raad waarbij het ingestelde beroep tegen de in punt 1.2. bedoelde beslissing verworpen werd. Daargelaten de vraag of aan het gestelde in artikel 74/13 kan tegemoet gekomen worden op een “*impliciete*” wijze, kan het verweer *prima facie* niet worden aangenomen. De beoordeling of de scholing van een minderjarig kind en de hierboven aangevoerde vermelde artikelen van het Kinderrechtenverdrag buitengewone omstandigheden vormen in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet die verantwoorden dat de aanvraag om verblijfsmachtiging om humanitaire redenen in België wordt ingediend kan niet dienen als onderzoek of motivering inzake het belang van het kind bij het treffen van de eerste of tweede bestreden beslissing die gericht zijn op een gedwongen tenuitvoerlegging van een bevel om het grondgebied te verlaten. Een onderbreking van het - reeds ver gevorderde- schooljaar bij een gedwongen tenuitvoerlegging van een verwijderingsmaatregel werd niet beoordeeld in de in punt 1.2. vermelde aanvraag, noch kwam het aan bod in het in punt 1.2. bedoelde arrest van de Raad. Verwerende partij betoogt verder in haar nota dat de onderbreking van het huidig

schooljaar te wijten is aan het feit dat de verzoekende partijen niet vrijwillig gevolg gegeven hebben aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 19 september 2013 en naar aanleiding van de kennisgeving van deze bevelen om het grondgebied te verlaten geen gebruik gemaakt hebben van de procedure voorzien in artikel 74/14, §1, van de Vreemdelingenwet dat de mogelijkheid biedt om aan de verwerende partij een verlenging van de uitvoeringstermijn te bekomen van een bevel om het grondgebied te verlaten omwille van specifieke omstandigheden zoals het bestaan van schoolgaande kinderen. Ook al kan begrip getoond worden voor dit standpunt van de verwerende partij, het ontslaat haar niet van haar plicht om, wanneer ze opteert om een drietal maanden voor het einde van het schooljaar een gedwongen tenuitvoerlegging te plannen van de getroffen bevelen om het grondgebied te verlaten, rekening te houden met het belang van het kind opgenomen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en meer specifiek of dit gediend is met een onderbreking van een ver gevorderd schooljaar.

3.3.2.6. Het bovenvermelde leidt tot de conclusie dat het eerste middel in de aangegeven mate ernstig is en leidt tot de schorsing van de eerste en tweede bestreden beslissing, voor zover voldaan is aan de voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Er dient te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247).

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

Verzoekers verwijzen naar wat zij hebben uiteengezet ter ondersteuning van de middelen. Zij betogen onder meer dat het moeilijk te herstellen ernstig nadeel aannemelijk gemaakt wordt door de aangetoonde schending van artikel 24 van het Handvest.

Hierboven werd gesteld dat de verwerende partij *prima facie* in gebreke is gebleven rekening te houden met het belang van het minderjarig kind, en meer bepaald of dit gediend is met een onderbreking van een reeds ver gevorderd schooljaar. Er werd *prima facie* aangetoond dat het belang van het kind niet voorop stond bij het treffen van de eerste en tweede bestreden beslissing, wat een schending vormt van artikel 24 van het Handvest. De Raad kan niet toelaten dat een door de rechtsorde van de Unie beschermde grondrecht van dit Handvest riskeert te worden geschonden doordat het moeilijk te herstellen ernstig nadeel mee bewerkstelligd wordt door verzoekende partijen doordat zij geen gevolg gegeven hebben aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, waarop de verwerende partij wijst in haar nota.

Elk redelijk mens ziet in dat het dreigend verlies van een ver gevorderd schooljaar niet anders kan dan erkend worden als een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3.5. Conclusie

Het bovengestelde leidt tot de conclusie dat de eerste en tweede bestreden beslissing moeten geschorst worden. De Raad kan niet anders dan gelet op de eenheid van het gezin, de derde en vierde bestreden beslissing eveneens schorsen. Immers, indien de vordering dient verworpen te worden ten opzichte van de derde en vierde verzoekende partij, zijnde de 21-jarige zoon en de 20-jarige dochter van het gezin, bewerkstelligt de Raad een schending van artikel 8 EVRM, waartoe hij niet vermag te besluiten. Uit het administratief dossier blijkt dat alle verzoekende partijen voor zij opgepakt werden met

oog op een gedwongen verwijdering, samenwoonden in hetzelfde huis te Kortrijk. Uit de bestreden beslissingen blijkt ook dat verwerende partij van oordeel is dat het gezinsleven tussen de verzoekende partijen valt onder de toepassing van artikel 8 EVRM maar dat dit door de gezamenlijke verplichte terugkeer van alle gezinsleden niet geschonden wordt. Immers kan in elke bestreden beslissing gelezen worden, *“Er dient opgemerkt te worden dat artikel 8 van het EVRM hier niet van toepassing is aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf aan te vragen voor het gehele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is”*. Mocht de Raad niet beslissen tot de schorsing van de derde en vierde bestreden beslissing wordt deze verbreking van de familiale banden wel bewerkstelligd. De schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding de derde en vierde bestreden beslissing niet te schorsen is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval zal een verbreking van de familiale banden zich voltrekken, in het tweede geval zullen ten hoogste voor een bepaalde periode de bestreden beslissingen geschorst zijn.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 maart 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (vier bijlagen 13septies) wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien maart tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. EKKA